

pevnost

p

edice

Lucie a Petra
Lukačovičovy
a další

Cesta Rudé tanečnice

část druhá

Lucie a Petra Lukačovičovy a další

CESTA RUDÉ TANEČNICE

(část druhá)

Lucie a Petra
Lukačovičovy a další

CESTA
RUDÉ TANEČNICE
(část druhá)

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Petra Lukačovičová, Lucie Lukačovičová,
Barbora Beránková, Petr Urban, Adéla Vaňková, 2013
Cover © Jana Šouflová & Lukáš Tuma, 2013
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2013

ISBN 978-80-7425-170-2

6. kapitola

Ústa plná jedu

Zaklepání na dveře znělo nejistě a rozechvěle. Nic, co by Alazara překvapilo.

„Dále!“ zavolal a odložil hřeben.

Když vstoupila Celandrina, vstal.

„Přišla jste sama, signorino?“

„Kapitán se vyptává po přístavu. Pokouší se zjistit, kdo se ho pokoušel během jedné z uplynulých nocí zabít,“ odušila Celandrina a dávala si pozor, aby stála dostatečně daleko od mladého nekromanta.

Alazar se kousl do rtu. *Kdosi vykřikl. Kdosi vystřelil. A kdosi zemřel.*

„Potřebovala bych odpověď na neobvyklou otázku,“ pokračovala dívka. Snažila se soustředit a nemyslet na deník svého otce. Na deník ukrytý v jisté kovové schránce, vrácený zpátky na místo. *Letmé hmátnutí neodhalí rozdíl... Snad. Otec nikdy nepracoval pro Fratellanzu. Ale jsou věci, které jsem se nikdy neměla dozvědět...* Nebyla si jistá, zda ji více zneklidňuje přítomnost nečistého nebo v ní ještě nedoznaly emoce, které v ní přečtení deníku vyvolalo. Vše jí náhle připadalo děsivě šílené a snově absurdní zároveň.

„Nekromantům jsou obvykle kladeny neobvyklé otázky,“ usmál se na ni Alazar a zamyšleně přimhouřil oči.

Celandrina se přiměla uvažovat věčně.

„Jenže tahle se netýká mrtvých. Zajímalo by mě, jestli vám rukama v poslední době neprošlo větší množství asmánského zlata. Víím, že Asmáni ve vaši moc buď nevěří, nebo se vás bezmezně štítí,“ zarazila ho dřív, než stihl něco namítnout. „Spíš tedy jestli s asmánským zlatem nepřišel nějaký Lekantán, který by si ho chtěl směnit u někoho, koho se nikdo nebude ptát...“

Zadržela dech. *Musíme zjistit, kdo z Asmánie si tady může najímat lidi. Musíme to zjistit dřív, než přijde další vrah. Tentokrát schopnější. Vicente se kroutil, ale nakonec přiznal, že tohle nebyla práce Fratellanzy, ale mnohem spíš někoho tmavé kůže a jiné víry.*

„Naše služby jsou mnohdy drahé, ale mýma rukama neprošly jiné mince než lekantské, že už to ani nepamatuji. Věřím, že kdyby někdo platil asmánskými mincemi komukoli z nás, ostatní by se to dozvědě—“

Dveře se rozléty tak prudce, až narazily do stěny.

„Ty malá mrcho, ty Vicentova děvko!“ cedil slova vychrtlý muž, který vstoupil s mečem v ruce. „Zabiju tě.“

Alazar chytil Celandrinu za zápěstí a stáhl ji za svá záda. Neměl u sebe žádnou zbraň.

„Neodvažuj se vztáhnout na ni ruku v mém domě!“ utrl se na příchozího. „Jak se vůbec opovažuješ rušit klid věčně spících a těch, kdo s nimi mluví?!“

Celandrina se držela za zápěstí, jako by ji Alazarův dotek spálil. *Je to nekromant. Je nečistý.* Na okamžik se jí zvedl žaludek. Příchozí se volným krokem blížil, Alazar a Celandrina před ním ustupovali.

„Neměl ses plíst do věcí, po kterých ti nic není, nekromantská špíno. Uхни mi z cesty, nebo poletíš za svejma

mrtvejma stejně jako ta stará baba,“ zavrčel vetřelec a pozvedl zbraň. Z hlasu i výrazu číselá nepříčetnost.

Celandrina narazila zády do zdi. *Ne! Pro bohy! Nechci tady umřít!*

Alazar se ocitl těsně u ní, jeho dlouhé černé vlasy se jí otřely o úzkostně pozvednuté dlaně a o šaty.

„Jdi pryč!“ syčel nekromant na útočníka. „Odejdi, než tě stihne hněv mrtvých!“

Vychrtlý se rozchechtal: „Nemáš představu! Už mě nejspíš stih! Ha! Už teď si mám odkroutit věčný utrpení!“

Než mohl pokračovat, Alazar bleskově hmátl na polici plnou bylin, nádobek, schránek a divných nástrojů. Obsah jedné z lahvíček prolétl vzduchem. Útočník bolestně zařval, upustil meč a chytil se za obličej. Alazar skočil podél stěny a chopil se těžkého prkna, původně snad vypadlého z podlahy, teď opřeného o zeď uprostřed nepořádku.

Nekromant se rozmáchl a vzal protivníka přes hlavu. Muž se se skučením skácel na zem. Pokusil se vstát, ale Alazar udeřil znovu. A znovu. A ještě jednou.

„Už... se nehýbe...“ zajíkla se Celandrina.

„Jen jsem chtěl mít jistotu,“ vyrazil ze sebe nekromant.

„Zabil jsi ho?“

Mlčel.

„Zabil jsi ho, Alazare?“

„Nevím. Doufám, že ne.“ Začínal se třást.

„Myslela jsem... že mrtví ti... nevadí...“

„Při Moreně! Já s mrtvými mluvím, ale... ale... ne... nevyrobím je!“ ustoupil od ní, jako by se jí bál.

„Promiň,“ instinktivně ho zachytila za rameno – a potlačila touhu ruku prudce odtáhnout. Pod prsty se jí kroutily prameny jeho vlasů, husté, hladké, vonící bylinami. Chvíli

tak stáli, hýbaly se jen jejich stíny mihotající se na zdi. Pozvolna jako by se všechno uklidnilo. Celandrina stáhla dlaň a Alazar se sklonil k nehybnému soupeři.

„Žije,“ oznámil tiše. Když zvedl hlavu, Celandrina se skoro lekla, jak se Alazarův výraz změnil a ztvrdl. „Vzhledem k tomu, co tady náš nezvaný host vykřikoval,“ navázal nekromant hrozivě, „nám určitě rád poví něco o tom, kdo ho platí, že přitom porušuje naši nedotknutelnost. Věčně spící se zlobí.“

* * *

„Já už jsem v podsvětí!“ kvílel zajatec nepřičetně. „Chodím po žhavém uhlí! Ne, ne! Ležím ve chřtánu sopky!“ Začal se chechtat, ale smích přešel v trhané vzlyky a bolestné sténání. Vicente se znechuceně odvrátil: „Oškliví se mi mlátit takovou trosku. Kromě toho... co z něj můžeme dostat? Nedá dohromady ani vlastní jméno. Vypadá, že dočista přišel o rozum.“

Alazar a Jezzín se skláněli nad vychrtlým nešťastníkem, který sebou začal znovu zmítat. Obracel oči v sloup, tvář se mu křivila.

„O rozum nepřišel sám od sebe, saháří,“ ozval se eben. Chřípí se mu zachvělo. „Pot toho člověka je cítit bylinami. Někdo mu podal nějaký přípravek. Pravděpodobně pomalu působící jed.“

„Za příslib protijedu by se ten chudák mohl odvážit i útok na nekromanta,“ dokončila myšlenku Celandrina, která seděla na okraji Alazarova lůžka.

„Podaná látka má zřejmě částečně halucinogenní účinky. A působí rozkladně na mysl,“ pronesl mladý nekromant se

stopou jistého morbidního zaujetí. „Odhaduji, že do několika hodin nastane poslední fáze otravy, čili velmi bolestivá smrt provázená děsivými vidinami.“

„Pokud neseženeme lék, tak nám ten nebožák nebude schopen říct nic souvislého,“ dovodila si Celandrina. „Budeme se nanejvýš dívat, jak umírá.“

„Pokusím se o důkladnější diagnózu,“ navrhl nekromant. „Huť mu potom nebude,“ dodal uštěpačně, když zachytil Vicenteho nejistý výraz.

Jezzín tázavě pohlédl na svého kapitána. Ten jen mlčky přikývl. *Když nám to pomůže... Čas hraje proti nám.*

„Celandrino...“ uvědomil si najednou. „Neměl by tě Jezzín doprovodit domů? Tady to... nevypadá dobře.“ *Nedovolím, aby se jí něco stalo. Nesmím ji ztratit. Vždyť jsem ji sotva získal.*

Dívka se k němu rozhodně obrátila: „Oba víme, že to není dobrý nápad. Jezzína teď potřebuješ tady. Nemůžeme si dovolit žádnou chybu. Žádnou pošetilost.“

Alazar mezitím nadzvedl zajatci víčka a s Jezzínovou pomocí mu vypáčil čelist, aby se mohl zhroucenému muži podívat do krku. Změřil tep a lehce zranil zajatce na ruce. Dál už se zabýval jen jeho krví, kterou nechal skanout do misky. Nekromant si počínal obratně jako zkušený léčitel z Charissina chrámu, sebejistě jako mazaný pouliční felčar a bezohledně jako někdo, kdo je zvyklý odhalovat neduhy lidského těla na více či méně studených mrtvolách.

„Je to směs rostlinných výtažků a ještě nějakých substancí, které nejsou bylinného původu. Způsobují horkost, zvýšené pocení, částečné pomatení smyslů a o něco horší srážlivost krve, čili pomalejší hojivost,“ prohlásil nakonec, pohled upřený na kovový plíšek s kapkami krve.

Zajatec sebou zběsile mlátil o podlahu, z úst mu tekly sliny. Pak náhle ztichl.

„Znám takové byliny,“ promluvil Jezzín. „Účinky, jaké popisuješ, má šajtánsahúm, neboli Démonova střela, a kořen ranocelé. Zbylé přísady by mohly zpomalovat jejich účinek.“ Dělostřelec se zachmuřil, když viděl výrazy ostatních, plné naděje. „Ne, proti něčemu takovému neznám lék. Ale šajtánsahúm i ranocel jsou velmi vzácné. Rostou jenom na okrajích pouští – v Asmánii.“

Chvíli bylo ticho, rušené jen těžkým oddechováním zajatce.

Vicente se mračil. *Za útok na Celandrinu bych toho mizeru rád vlastnoručně vykuchal, ale tohle... Tohle ne... Musí být přece způsob, jak ho zachránit. Tohle je moc. Jenže jediný, kdo to může zastavit, je ten parchant, který ho otrávil.*

Nakonec kapitán prolomil mlčení: „Nebudeme nad ním stát a pozorovat, jak chcípá. Tohle nemá smysl.“ Oči všech se k němu obrátily. „Jezzíne, rozvaž ho. Ať si jde, kam chce.“

* * *

Vyzábělý muž s horečnatýma očima se vypotácel do patra hostince.

„Mistře! Mistře!“ Spíš padl ramenem na dveře, než že by na ně zabušil. Dveře se vzápětí otevřely dovnitř. Nešťastník ztratil oporu a zhroutil se na práh. Nad ním stál dokonale upravený rusovlasý Lekantán. Bezvousý mladíček se světlou pletí, jakou mívají zrzci, a s očima sivýma jako liška.

„Zmlkni ty špíno,“ zasyčel jedovatě. „Splnil jsi, co jsem ti uložil?“

Nebožák vzhlédl. Zbytek zatemněného rozumu mu umožnil pochopit, že v případě neúspěchu nemůže čekat slitování.

„Tak co?“ sykl zrzek.

Nešťastník trhaně přikývl a pokusil se vplazit dovnitř.

„Jen zůstaň venku.“ Rudovlasý mu pomohl důkladným, štitivým kopnutím. „Tady máš a zmiz, ať už tě nevidím.“ Podal mu skleněnou fiálu a zabouchl mu dveře před obličejem.

Vychrtlý muž do sebe obsah nádobky okamžitě obrátil. Cítil, jak bolest zvolna ustupuje. Ztěžka vstal, ale už podstatně lehceji seběhl ze schodů a vyšel na ulici. Ani si neuvědomoval, že nádobku stále svírá v ruce. Málem by se rozběhl.

Kráčel uličkami a všechno předešlé utrpení se vytrácelo. Přestával cítit utýrané svaly, nepříjemný lezavý vítr vanoucí od vody, konečky prstů... Ještě chvíli dokázal jít. Zhroutil se až ve chvíli, kdy už nedokázal přimět vlastní tělo k poslušnosti. Všechno se vzdalovalo a vytrácelo. Pomalu, ale nezadržitelně. Nevnímal bolest. Nevnímal nic. Nakonec svět zmižel ve tmě hlubší než okolní noc. A také podstatně delší.

Ležící tělo sebou ještě chvíli škubalo. Ze zařaté pěsti skanulo trochu krve.

Kolem bylo ticho, jen z přilehlých ulic tu a tam dolehlly kroky živých. Dvoje se ale obezřetně přibližovaly.

„Ten už stojí před tváří Jediného, saháfi,“ prohlásil mohutný eben, když se sklonil nad tělem. Obratným hmatem zlámal mrtvému prsty, aby se podíval, co nebožák tiskne v dlani.

„Střepy,“ konstatoval Vicente. „Takhle jemné sklo nebylo úplně levné. Ale dát mu fiálu na cestu byl hezký způsob, jak

zařídít, že se chodící mrtvola sama odklidí co nejdál od svého vraha.“

Jezzín přikývl. „Ještě před chvílí se ale při chůzi co chvíli opíral oběma dlaněmi o zdi. Takže svůj flakón se smrtí mohl získat jen na jednom místě, saháfi.“

Vicente si zkontroloval váček s penězi. Zacinkání mincí mu znělo jako žalostná hrana za mrtvého. „Jdeme, Jezzíne. Uvidíme, jak všímavý dovede být hostinský, když se jeho paměti trochu pomůže.“

* * *

Ted!

Dveře se rozlétly na první ránu.

Mladý, dokonale upravený Lekantán v oděvu bohatého kupce se vymrštil na nohy. Vicente se po něm ohnal. Minul. Rudovlasý mladík uskočil za stůl, po místnosti se rázem k zemi snášely rozházené dokumenty. Vicente na víc nečekal a tasil.

Kupec se pohybem dobře vycvičeného člověka vyhnul Jezzínově pěsti. Shrábl cosi z nízkého stolku a z otočky hodil. Eben uhnul hlavou právě včas. Vicente, stojící za ním, letící předmět instinktivně srazil mečem. Flakón se roztříštil, žiravina z něj se rozstříkla okolo.

V příštím zlomku vteřiny se rusovlasému podařilo vytrhnout od pasu dva dlouhé, podivně zakřivené nože. Jejich ostří bylo zvláště matné, jakoby špinavé.

Vicente zasyčel bolestí a instinktivně se trochu stáhl. Na pažích mu naskočily skvrny od poleptání.

Díky bohům, že ještě udržím meč!

Jezzín netasil. Mladíčkovy nože byly pro boj v uzavřených prostorách mnohem vhodnější než ebenova šavle.

Bastard! Má výhodu – my ho chceme živého, uvědomil si Vicente.

Zrzek uhýbal a sekal po Jezzinovi, který vytrvale hledal možnost, jak využít svých dlouhých paží.

Zachytil protivníka za zdobený rukáv, ale rusovlasý se prudce vytrhl, takže Asmánovi zůstal v ruce jen kus látky.

Ještěže je hostinský důkladně podplacený, blesklo Vicentemu hlavou. Tohle trvá déle, než jsme chtěli. Vyrazil podél zdi, aby na soupeře zaútočil z boku. *Ten kluk vůbec nebojuje jako Lekantán, nešermuje. On... bojuje jako Asmán.*

Na okamžik měl možnost pohlédnout mladíkovi do tváře. *Strach. On se Jezzína bojí!*

Rudovlasý se prudce otočil, strhl z pelesti své postele tmavorudý plášť a švihl jím Vicentemu do obličeje. Kapitán v poslední chvíli zahlédl mezi záhyby látky něco kovového, co mu málem rozseklo obočí. Spona ve tvaru štíra.

„Saháfi!“

Jezzín jen tak tak chytil protivníka za jednu ruku, úderem zespoda mu vyrazil zbraň z druhé – jen vteřinu před tím, než by čepel prošla pláštěm a našla si Vicenteho nechráněný bok.

Nůž zařinčel o podlahu. Zrzek upustil i druhou zbraň a vytrhl se Jezzinovi dřív, než ho Asmán mohl strhnout k sobě a znehybnit. Prosmýkl se pod rukama kapitánovi, překulil se po podlaze. Podařilo se mu zvednout na jedno koleno a hrábnout mezi lahvičky rozestavené na víku zavřené cestovní truhly. Vicente zapadl za pelest právě včas, aby ho nezasáhl další flakón.

Zrzek po vetřelcích házel, cokoli mu přišlo pod ruku. Dřevo na podlaze a některých kusech nábytku se syčením zčernalo, po pokoji se válelo rozbité sklo. Jenže mladíček

věděl, že ke dveřím se nedostane. A brzy už nebude mít čím se bránit.

„Děj se vůle Jediného!“ vykřikl přeskakujícím hlasem.

Jezzín i Vicente se vrhli dopředu, ale mezi pršícími střepy nebyli dost rychlí.

Zrzek rozrazil přivřené okenice. Na okamžik se zdálo, že visí ve vzduchu, jako by chtěl vzlétnout a uniknout tak svým pronásledovatelům. Pak ho, s úderem dopadu těla na dlažbu, pohltila tma.

„Je mrtvý,“ vypravil ze sebe Vicente zadýchaně. „Je to vysoko. Moc dobře to věděl.“ *Bál se, tolik se bál... Proč? Znal Jezzína? Spíš poznal Jezzínův způsob boje. Poznal Černého.*

„Věděl,“ přikývl eben. „Vychovali a vycvičili ho Asmáni.“

Oba muži se rozhlíželi po spoušti panující v místnosti.

„Tomu šílenci, co napadl Celandrinu a nekromanta, musel ten zatracený zrzoun nacpat něco z tadytěch dryáků,“ zhodnotil Vicente. „Rychle to tu prohledáme, posbírej všechny papíry, i ty prázdné. Zabal je do látky, ničeho se nedotýkej holou rukou,“ zavelel vzápětí. „Musíme co nejdřív vypadnout. Mrtvola pod oknem je špatná zpráva pro každou hospodu.“

Rychlým pohledem přelétl oba zakřivené nože. Čekal, že budou něčím potřené. Mýlil se. Lehce zrezné. Dost na to, aby jediný šrám znamenal otravu krve.

„Ty, které zaměstnával, musel děsit k nepřičetnosti,“ procedil mezi zuby. *Bohové! Takový chlapeček! Zpod uvolněného prkna v podlaze vypadl naditý váček. Asmánské zlato! Za tohle bych si koupil menší lod!*

Jezzínův výraz zůstal skrytý ve stínu.

„Každý má svoje noční můry, saháří.“

* * *

„Je mi neskonalou ctí,“ začal mladý Scalpelini rozvážně, pozoruje zachmuřené tváře obrácené k němu, „že se dóže rozhodl právě pro mne a stal jsem se tedy zástupcem pro caviglijské a danaroské záležitosti. Nebudu zastírat, že i pro mě se jednalo o překvapivé rozhodnutí.“

„Nejdřív ženské,“ prskal Torrenti, „a teď děcka. Co to bude příště? Šlechtění koně?“

Morinovi cukly koutky, Benedetto se nepokrytě zasmál.

„Pokud to bude potřeba k zlepšení kompetentnosti Rady sedmi, tak klidně šlechtěný koně,“ ušklíbl se Marchetti. Věděl, co si jeho kolegové myslí o tom, kdo má prsty ve jmenování Scalpeliniho na post člena Rady. Jen jim patrně vrtalo hlavou, jak se Marchettimu mohlo podařit svého chráněnce prosadit. On sám si nebyl jistý, zda se má radovat nebo obávat.

„Bude mi potěšením si vždy vyslechnout názory staršího a zkušenějšího,“ ignoroval humornou vsuvku Scalpelini.

Benedetto se přestal smát.

Torrenti se nedůvěřivě zamračil.

„Váš chráněnc, signore Marchetti, učinil obrovský pokrok,“ podotkl neutrálně Labieno.

Oslovený jen neurčitě přikývl.

„Současně s převzetím svých povinností jsem se rovnou setkal s naléhavým úkolem,“ pokračoval Scalpelini soustředěně. „A tímto úkolem je pomoci v řešení asmánského nebezpečí.“

Krátce se odmlčel a rozhlédl se po lidech, kteří mu naslouchali. Jemu, kterého ještě před několika dny – co dny, dokonce hodinami! – považovali za neschopného, hloupého

floutka. Signor Marchetti, který, ač jeho poručník, v něj nikdy nevěřil. Signor Torrenti, opovrhující každým, kdo je mladší než on. Signor Benedetto, přes předstíranou dobrosrdečnost připravený kdykoli zničit pověst kohokoli. Signor Labieno, odtažitý prelát uzavřený jakýmkoli novým nápadům. Signor Morino, utápějící se v iluzi vlastní nepostradatelnosti. A signora Salvatora.

Ta jediná – společně se signorem Elevadem, který ho tolika věcem naučil – věřila tomu, že on, Scalpelini, uspěje. Žena, která se sice neumí oblékat, ale jinak je velmi schopná a věří vlastnímu úsudku víc než řečem okolí.

„Smutným faktem zůstává, že i kdybychom veškeré naše prostředky vložili do zbrojení a výcviku vojáků, nemáme podle toho, co uvedl ctihodný signor Torrenti, nejmenší naději na úspěch proti sultánovi.“ Scalpelini rádoby ledabyle ukázal na Rhiannu. „Zde signora měla nápad se spojit s Caviglií a Danarosou. Na první poslech se mi to ani trochu nezamlouvalo. Jenomže poté jsem si uvědomil, že nemáme žádnou jinou alternativu. Jistě, vyjednávací dopisy sultána zdrží a my čas potřebujeme, ale bylo by bláhové předpokládat, že kvůli nim upustí od útoku. On nechce peníze. Chce nás zničit! A až se mu to podaří, pak si nejspíš vezme i ty peníze, co jsme mu nabízeli, a ještě mnohem víc!“

Marchetti se musel ovládnout, aby mu nepoklesla čelist. Svého chráněnce nepoznával.

„Prošel jsem tedy své záznamy. V Caviglii ani v Danarose momentálně nevládnou nijak silné nepřátelské nálady proti Lekantě. Zato Asmánů se obávají stejně jako my. Možná o trochu méně, ale to jen proto, že my máme lepší informace. Máme zkrátka vhodné podmínky začít s nimi jednat. Což je nečekané štěstí, protože bychom podle mého

názoru jednat museli začít, i kdyby byly podmínky podstatně nepříznivější.“

Zavládlo ticho. Členové Rady sedmi nesměli nabýt pocitu, že se na ně tlačí s hlasováním, to Scalpelini věděl. Proto trpělivě čekal. Trochu ho zneklidňovalo, že nikdo neklade žádné otázky, avšak na druhou stranu tomu byl rád. Připravit si řeč je jedna věc, ale duchapřítomně odpovídat je věc zcela odlišnou.

„Mimochodem,“ prolomil mlčení Torrenti, „víte, že za Doradovu vraždu popravili nějakého asmánského trhana?“

„To je mi známo,“ potvrdil Benedetto. „Zaslechl jsem, že se při výslechu přiznal, že ho poslal sultán, aby zastrašil le-kantskou vládu.“

„Prosím? Že by sultán nařídil takovou provokaci? To se mi nezdá,“ zavrtěl hlavou Labieno.

„Každopádně moji lidé viděli toho asmánského vraha, jak se potlouká v příslušnou dobu kolem místa činu,“ ozval se Morino. „A krom toho jsme se zase pro změnu mohli opřít o nějaké ty nekromantské triky,“ dodal kysele.

„Zbytečně ztrácíme čas spekulacemi nad informacemi, které jsou známy každému z nás. Navrhují hlasovat o návrhu signora Scalpeliniho na směřování diplomatických aktivit ke spolupráci s Caviglií a Danarosou vůči společnému nepříteli, Asmánii,“ promluvila Rhianna poprvé za celou dobu jednání.

Scalpelini zatajil dech.

* * *

Zasedání Rady sedmi bylo ukončeno. Scalpelini chvatně vyšel na chodbu, aby stačil zastavit odcházející Rhiannu.

„Promiňte, signoro,“ začal rozpačitě.

„Poslouchám.“

„Chtěl jsem vám poděkovat. Za podporu. Za všechno.“

„To, že váš návrh prošel, byla čistě zásluha vaše a vaší připravenosti. Ještě něco?“

Scalpelini zaváhal. „Měl bych na vás ještě jednu otázku,“ vysoukal ze sebe.

Neodpověděla. Stále na něj nehybně hleděla. Zvedl se průvan a roztančil plameny loučí.

„Odkud pocházíte?“

„Velmi osobní otázka.“

„Neberte to špatně, ptám se jen ze zvědavosti, nic tím nesleduji,“ omlouval se Scalpelini, pohled upřený k zemi.

„Odpověď samozřejmě můžete dostat. Ale nepřipadá mi vhodné řešit to na tomto místě. V mé kanceláři je dost prostoru ke konverzaci. Následujte mě.“ Rhianna se otočila k mladíkovi zády a vydala se svou cestou. Otevřel ústa, aby protestoval, ale nedokázal vydat ani hlásku. Jeho srdce sevřela panika. *Co teď, co teď?* Nechtěl s ní jednat na její půdě.

„Počkejte,“ vydechl nakonec.

Zastavila se a ohlédla se přes rameno. „Ano?“

Kvapně ji došel, oběhl ji a částečně jí zastoupil cestu. „Já... jsem toho názoru, že se klidně můžeme domluvit tady. Všichni už jsou pryč, nikdo nás neuslyší.“

„Jak myslíte,“ pokrčila nevýrazně rameny. „Řeknu vám, co chcete vědět,“ promluvila znovu, tentokrátě šeptem tak slabým, že se musel naklonit k jejím rtům, aby jí rozuměl, „pokud budete při jednom hlasování, které sama určím, hlasovat podle mého.“

Scalpelini se s trhnutím narovnal.

„To si děláte legraci!“ zasípal. „Chcete stavět na stejnou úroveň mou zvědavost a profesionální nezaujatost?!“

„Nazývejte to, jak uznáte za vhodné,“ musel znovu především odezírat z Rhianniných úst. „Cenu znáte. Klidně si to rozmyslete.“ Mladík zaváhal.

„A teď mě omluvte,“ řekla černo vlasá žena už obvyklým hlasem. Obešla Scalpelinioho a chtěla odejít.

„Počkejte,“ vyhrkl opět mladík a chytil ji za rukáv.

Znehybněla.

Už jsem zašel moc daleko, napadlo Scalpelinioho. Navíc ona dnes hlasovala pro můj návrh, tak se naše názory zas tak nerozcházejí. Ale nemůžu to přece jen tak odkývat, to by nevypadalo dobře. Hlavně hodně mluvit. O ničem. Jak mě to učil signor Elevado...

„Víte, mě to vážně zajímá jen tak,“ začal plácát nazdařbůh. „Nemáte prakticky žádný přízvuk, takže...“

„Přijímáte?“ přerušila ho, aniž spustila vyhaslý pohled z jeho ruky, která stále ještě svírala její rukáv.

„Ano,“ hlesl a mimoděk pustil brokát z hrsti.

„Caviglia,“ zalhala bez mrknutí oka Rhianna, „ale pochybuji, že by vám o mně kdokoli z vaší výzvědné sítě byl schopen říci něco bližšího. Ledaže to úspěšně tajili před signorem Doradem, což pochybuji. Přeji vám hezký večer, připomenu vám váš slib, až přijde vhodná doba.“

„Velmi mě překvapilo, že zrovna vy jste za mnou přišla s návrhem na členství v Radě sedmi,“ změnil téma hovoru, než se znovu pokusila odejít.

„Z nějakého konkrétního důvodu?“

Mladík si rozpačitě odkašlal. „Nepřipadalo mi, že bych... zrovna oplýval vlastnostmi potřebnými k zastávání takového úřadu.“

Zahleděla se do chodby za jeho zády. „A nakonec i samotný dóže uznal, že jimi oplýváte.“

Nedalo mu to a ohlédl se. Nikoho neviděl. Zmateně se obrátil zpět. „Díky signorovi Elevadovi jsem... ale na tom nezáleží.“

Rhiannin pohled se znovu upřel na mladíka. „Přesně tak. Na tom vůbec nezáleží. Přeji pěkný večer.“

* * *

„Tak jak se ti líbilo dnes v úřadě?“ zeptal se Marchetti a upil piva. Hostinec U Potrhaného plátna byl v podvečer plný lidí. Obyčejných lidí s obyčejnými starostmi, mezi nimiž se člen Rady sedmi cítil mnohem lépe než ve studených síních dóžecího paláce.

„Hádejte,“ usmál se jeho chráněncem spokojeně. „O tomhle se mi ani nesnilo.“

„Co jsi chtěl Salvatore?“ stočil Marchetti téma na jejich společnou známou prudčeji, než zamýšlel.

Scalpelini se zarazil.

„Dobře,“ souhlasil nakonec váhavě. „Proč vám to neříct. Zajímalo mě, odkud pochází. Napadlo mě, že pokud je z jednoho z měst, kde funguje moje síť... mohl bych se o ní dozvědět něco víc.“

„To není úplně pitomá úvaha. Zejména pokud jí tenhle směr tvých myšlenek ušel,“ přikývl jeho poručník uznale.

„No... Oznámila mi, že je z Caviglie. A že se nemám namáhat, protože na ni nic nenašel ani zesnulý Dorado...“ Scalpeliniho hlas se vytratil.

„Bezva, takže jí ten směr neušel,“ uškříbl se Marchetti.

Chvíli oba mlčeli.

„Netvrď mi, že po tobě nechtěla žádnou protislužbu,“ ozval se Marchetti znovu.

„To jsem nikdy netvrdil,“ odušil mladík. Jeho hlas skrýval ostří.

„No tak, co od tebe chtěla? Vsadím se, že na první pohled nějakou maličkost, která se ti ale nakonec ošklivě vymstí.“

„Tohle si s dovolením – a i bez dovolení, když na to přijde,“ dodal Scalpelini spěšně, když viděl, že se jeho poručník nadechuje, „nechám pro sebe. Je to obchod mezi mnou a jí, a tak to zůstane.“

„Odkdy se s ní paktuješ?“ zavrčel Marchetti.

Jeho chráněnc se mu pevně zahleděl do očí.

„Víte, pane,“ začal, záměrně nepoužívaje před prostými lidmi titul pro vysoce postavené, „já jsem neměl důvod ji někdy z něčeho podezírat. Jediné záporné reference pocházely z vaší strany.“

„Co to s tebou udělala?“ vydechl Marchetti zděšeně.

„Nic. Pomohla mi pochopit spoustu věcí. Proto se vůči ní nechci dopouštět žádných křivd.“

Scalpelini dopil a hodil na stůl několik mincí. „Uvidíme se na poradě. Bylo mi potěšením s vámi hovořit, pane,“ pokývl hlavou a vydal se k východu.

Marchetti za ním oněměle zíral. Jeho chráněnc si viditelně nevzal jeho varování k srdci.

* * *

„Obdrželi jsme vskutku zajímavé zprávy. Lekantské město nabízí za možnost volného obchodu velké peníze.“ Velkovezír odložil svitky papíru na nízký stolek a přikryl je rukou s množstvím zlatých prstenů.

„Zvláštní,“ odpověděl mu hluboký, hrubý hlas a černé oči mohutného námořníka blýskly z pod hustého obočí. „Jednají s námi. Chtějí nám platit. A přitom naši vojáci vraždili v Palagostě jejich bratry před dobou ne delší než tři čtvrtě roku. Opravdu zvláštní.“

Velkovezír Mehmed pokýval vážně hlavou. Už dávno se naučil nebrat varování námořního kapitána Široka na lehkou váhu. Celou zemí se již dlouho šířily zkažky, že Široko vládne mocnými kouzly.

„Velký kapitán Široko, postrach moří, je snad podezírán ze zrady?“ zeptal se nakonec s největší zdvořilostí, jakou jeho úřad dovozoval, aby si snad námořník nemyslel, že o jeho soudu pochybuje. Mohutný Asmán si přejel dlaní po dlouhém, černém vousu. Svou odpověď vždy důkladně promýšlel.

„Vím, že nevěřícím záleží na máločem důležitém. Vidí obchod a zlato, ale nevidí bídu ani zmařené životy svých lidí. Avšak z tohoto tahu cítím podvod. Nevěřím jim.“

„Mají z nás strach,“ ozval se o poznání vyšší hlas Ali Paši, jednoho z předních velitelů sultánovy flotily. Pohledy obou starších Asmánů se stočily jeho směrem. S očekáváním naslouchali. „Ovšemže se nás bojí. A mají proč. Sultánovo loďstvo je největší na světě. To ubohé lekantské městečko nemá dost sil na to, aby nám vzdorovalo. Taková je pravda. Lekantští kupci vždy uměli počítat. Tak ať si spočítají stěžně našich galér a uvidí, že jich je víc než stromů v lese a našich vojáků víc než listů pod nimi!“

Široko od něj odvrátil snědou tvář s náznakem pohrdání. Ali Paša sklopil zrak, neboť věděl, že není radno mít neshody s černovousým mágem.

Velkovezír Mehmed pokýval hlavou: „Navrhuje snad vznešený kapudan Ali Paša přijmout jejich chudé výkupné?“

„Nikoliv, ó velkovezíre, nejmoudřejší z moudrých. Navrhují je jednou provždy rozdrtit. Držíme Palagostu na ostrově Katyra, klíč k lekantským branám. Využijme toho!“

Velkovezír si změřil námořního velitele zkoumavým pohledem. Ten návrh se mu zamlouval čím dál víc. Nehledě na svou horlivost měl Ali Paša pravdu ve všem, co řekl. Přesto...

„Co o tom soudí velký kapitán Široko, postrach moří? Je vskutku pravda, že sultánovo loďstvo je nejsilnější ve všech vodách. Je snad opravdu čas toho využít? Lekantské město se nezmohlo na odpor, když jsme obléhali Palagostu. Mohou se nám vzepřít, pokud teď zaútočíme plnou silou?“

Černovousý námořník si i tuto otázku důkladně promyslel.

„Nesmíme se ukvapit. Svolat loďstvo je moudré, avšak táhnout na město hned, to rozumné není. Lekantských děl, pevných a přesných jako ruka nejlepšího lučištníka, těch se obávám. Pokud se necháme polapit mezi přístav a jejich galéry, bude ztracena i jinak nepřemožitelná sultánova flotila. Je třeba nejprve vylákat jejich lodě na moře. Tam je pošleme ke dnu a Lekantské město nám bude vydáno na milost.“

V tom všichni vzhledli, neboť se ozval hlas, melodický a cizokrajný, který na dnešní poradě nečekali.

„Smím promluvit, ó vznešení?“

Velkovezír přikývl.

„Mluv, nisanji. Posloucháme.“

Kdyby tu na Mehmedově místě byl někdo jiný, nejspíše by tenhle nevěřící putoval na popravčí špalek a ne do ústřední vlády, avšak vezír vždy věřil víc ve schopnosti svých podřízených než v jejich dobrý původ.

„Lekantští vládci jsou vypočítaví a chytří. Vědí, že velký sultán jejich zlato nepotřebuje. Tohle všechno je z jejich strany jen zastírací manévr.“

Asmáni si vyměnili pohledy.

„Co tedy chystají, nisanji?“ zeptal se velkovezír a jeho podřízený skromně sklopil oči.

„Jistě si vzpomenete, ó velkovezíre, nejmoudřejší z moudrých, na zprávy o tajné zbrani, které jsem vám dodal. Zdánlivě to nemá valnou spojitost, ale do Lekanty... do Lekantského města se v posledních měsících často vrací jistá delegace z Caviglie v čele s Marcantoniem Colonou.“

Na tvářích Asmánů se neobjevil ani náznak pochopení.

„Marcantonio Colona je významným šlechticem a zároveň vrchním intendantem caviglijské flotily. Je tedy jen pravděpodobné, že Lekantské město se chystá uzavřít s Caviglií dohodu. Chtějí se proti vám spojit. Kdyby zastihli sultánovo loďstvo nepřipravené, mohli by jejich spojené síly znamenat skutečný problém. Pokud mohu soudit, chystají se na znovudobytí ostrova Katyra.“

Velkovezír ta slova několik okamžiků převracel v hlavě.

„Dobrá. Budeme tedy obezřetní a vyčkáme. Naše flotila se přesune k obraně ostrova Katyry a Palagosty. Když přijdou a pokusí se Katyru získat zpět, budeme ve výhodě my. Takový tedy budiž tvůj úkol, kapitáne Široko, jenž jsi postrachem moří. Odcestuješ ihned do přístavu Nazziv. Sultánova flotila musí být připravena, jak nejdříve to bude možné.“

Široko přikývl.

Velkovezír se znovu obrátil ke svému jinověrnému rádcí: „Jak jsi sám řekl, nevěřící nejsou hlupáci. Sám jsi toho důkazem. Musí vědět, že proti nám nemají valné šance. Jistě spoléhají na své tajemné nové zbraně. Již celé týdny marně čekám, kdy mi dodáš jejich plány. Je čas stanovit pevnou lhůtu. Dávám ti tři měsíce. Pokud do té doby plány nezís-

káš, pošlu tě zpět do Lekantského města, zamčeného v truhle se škorpióny.“

Není nad správnou motivaci.

* * *

„Asmánská říše je tak mocná, že bude-li vydán rozkaz, aby se kotvy zhotovovaly ze stříbra, lanoví z hedvábí a plachty ze saténu, bude je mít celá flotila. Mocného sultána prý naše nabídka jen uráží a on ji tímto odmítá. Pak následují dvě stránky urážek a sebechvály. Podepsán je re'is ul-kuttáb Ismail a dole je velkovezírova pečeť.“ Irrián Elevado svitek znovu stočil a odhodil ho na stůl k mapám. Tam ho ihned převzala Rhianna, která nehodlala nechat dvě stránky mezinárodní korespondence bez pozornosti.

„Ten něco-něco Ismail, to je kdo?“ zeptal se Marcantonio Colona opatrně.

„To je personifikace velkovezírova nezájmu a neochoty s námi vést korespondenci osobně,“ odušil poradce dóžete zachmuřeně.

„A... existuje tedy vůbec?“

„Upřímně? Pochybuji,“ potřásl Elevado hlavou.

Colona si povzdychl. „Takže s námi vyběhli. To se ovšem dalo čekat,“ zhodnotil situaci a založil si ruce na hrudi. „Teď jde o to, jestli nám to podlézání spolkli, nebo ne.“

Colona byl příjemně působící třicátník s vlasy a vousy pečlivě stříženými tak nakrátko, jak jen to šlo. Jeho podsaditá postava se ztrácela v drahém kabátku caviglijské výroby. Právě teď se cítil poněkud nesvůj. Ta žena, Rhianna Salvatora, ho neustále vyváděla z míry. Podle Colony by se takhle ženy chovat neměly.

„Těžko říct,“ řekl Elevado. „Zatím máme málo informací.“

„Je nepravděpodobné, že by se jim podařilo zjistit plný rozsah našich plánů. Považovala bych to téměř za nemožné,“ prohodila Rhianna jakoby mimochodem, aniž zvedla hlavu od svitku, který pozorně pročetla. Nerušené čtení jí však nemělo být dopřáno, neboť v tu chvíli do poradní místnosti vstoupil Paolo Morino. Měl přes tři hodiny zpoždění. Páchl potem a tabákem.

Elevado měl původně v úmyslu vyčíst mu jeho pozdní příchod. Rychle si to však rozmyslel, protože přijít v tak špinavých šatech stálo za výtku ještě ostřejší. Morino skutečně vypadal, jako by přinejmenším prospal noc někde na ulici. Poradce dóžete ho na to už chtěl upozornit, nakonec ale řekl jen: „Něco se vám stalo?“

„To ano, pane. Stalo. Ale na tom nezáleží. Jen mi dovolte se upřímně omluvit za zpoždění. Poněkud jsem zaspal.“

Rhianna si ho změřila bezvýrazným pohledem. Elevado jen potřásl hlavou.

„To nechte být. Co pro nás máte?“

Morino si přitáhl ke stolu židli a ztěžka dosedl.

„Tak napřed tu dobrou zprávu. Pořád ještě nemají ani ponětí o povaze naší tajné zbraně.“ Při těch slovech mu přes tvář přelétl kyselý úšklebek. Už dávno navrhoval použít nějaké neutrálně znějící krycí jméno, ale to by prý bylo zbytečně složité. „Povedlo se nám zajistit špeha, který se pokoušel ty informace vynést. A právě od teď se to začíná kazit. Kontakt, který měl zprávy přebrat je bohužel mrtvý. Nevíme nic, jen to, že se o získání těch informací pokusí znovu. Možná už dokonce vědí, oč přibližně jde. Jediná šance je udržet je ve městě. Máme tipy, ale nic víc. A musíme jednat, než někdo proklouzne.“

Elevado a Rhianna si vyměnili pohledy. Colona se nervózně ošil. Jako by si četli myšlenky.

„A teď tu špatnou zprávu,“ dodal Morino.

„Cože? To ještě nebylo ono?“ zaúpěl Colona.

Morino smutně zavrtěl hlavou. „Asmánské loďstvo je v pohybu. Námořní kapitán jménem Široko má za úkol sešikovat jejich flotilu v zálivu Nazziv.“ Zvedl hlavu a pohlédl Elevadovi do očí. „Nejspíš nás dostali. Nechápu to. Je mi líto.“

Rhianna si povzdechla. Colona div nenadskočil. Opravdu by byl nerad, aby si někdy takhle povzdechla nad ním.

Poradce dóžete jen rezignovaně mávl rukou. Nemělo cenu veliteli kontrarozvědky spílat. Ničemu by to nepomohlo. „Teď hlavně musíme zjistit, co všechno vědí,“ rozhodl rázně. „Dělají to jen kvůli tajné zbrani? Je to jenom další výboj? Nebo vědí o spojení s Caviglií a Danarosou? To je třeba zjistit co nejdříve. Nebudeme dělat ukvapené závěry.“

„Prozatím,“ pokračoval a obrátil se ke Colonovi, „bych vám měl někoho představit. Je to Sebastiano Venier, lekantský admirál. Bude velet naší části flotily. Měl byste ho poznat. Čeká vás dlouhá spolupráce.“

* * *

Tiffany se lehce pohupovala na vlnách u mola a Vicente seděl ve své kajutě. Naslouchal krokům svých lidí na palubě a díval se na Celandrinu, která usnula ve druhém křesle. Díval se na záplavu jejích světlých vlasů, na útlou ruku, svěšenou volně přes opěradlo.

Pak sklonil hlavu zpět k listinám na stole. Většina byla popsána úhledně a srozumitelně, byly to zdvořilostní a ob-

chodní dopisy, popis, jak namíchat laudanum, objednávky a seznamy bylin a vzácných solí. Materiály očekávatelné v pokoji alchymisty, ale nijak průkazné nebo skýtající jakékoli vodítko ohledně skutečné totožnosti a záměrů svého majitele. Vicente už je prošel všechny. Zbylé vypadaly prázdné.

Vicente se pomalu natáhl pro hrst velkých tmavozelených listů ležících na stole. *Asmáni říkají téhle rostlině Pravda boží. Ale málokdo ví proč.*

Podélně nařízl první list a jeho šťávu nechal skanout na dokumenty. Před očima mu začalo vyvstávat doposud skryté písmo. Asmánské, svíjející se zprava doleva.

Vicente potlačil touhu vyházet všechny listiny do moře. *Tomu, co bylo, nikdo neuteče. Tak ať mi moji soukromí démoni alespoň dobře poslouží.*

Ani nepřeváděl text z asmánštiny. Luštil zdánlivě nesmyslná slova, hledal podstatné znaky skryté mezi změtí čar a písmeno za písmenem rozkrýval zprávu. *Vida, paměť mi ještě nerezaví. A Asmáni šifrují pořád stejně. Mizerně.*

A paměť mu skutečně nerezavěla...

Tiffany usnula na pohovce, napůl v sedě, štíhlou ruku volně spuštěnou přes opěradlo, s kaskádou kaštanových vlasů splývající na ramena. Vicente poslouchal její tichý dech a vnímal vůni z aznadhúrských zahrad, kterou dovnitř nesl vítr. Volání sultánových hlídek, tu a tam kroky opozdílců, vracejících se z nějaké slavnosti. Nebo ze spikleneckého setkání.

Vicente se nevesele usmál. Další tah ve hře. Okamžik klidu se ztratil, rozdrčený skřípáním pera po pergamenu, když Vicente namočil brk do pečlivě připraveného roztoku, a začal psát. Další zprávu, za kterou bude Lekanta vděčná. Zprávu o tom, že byla potopena Šarlatová hvězda, lekantská

obchodní loď patřící kapitánovi Alumnovi. Vezla i cestující z Caviglie a Danarosy. Nikdo nepřežil. O nikom z posádky se nevědělo.

A na rozdíl od všech zoufale čekajících na jakékoli mlhavé zvěsti, Vicente znal pravdu. Měl jistotu. Před očima mu pomalu zasychalo a mizelo šifrované písmo.

Vicente nařizl další list a polohlasně slabikoval obsah prvního dokumentu:

„... a kdyby někdo chtěl znát tvou totožnost, představ se jako Olivier Alumno...“

Kapitán složil hlavu do dlaní. Ano, znám tenhle rukopis. Ne jako písmo, to jsem nikdy předtím neviděl. Ale jako skutky.

Zavřel oči a za víčky se mu zvolna skládala mozaika, do níž zapadaly další zlomky. Skutečně věděl, zatraceně dobře věděl, jaký osud potkal Alumnovu loď. Navzdory tomu, že když tehdy přijímal nešťastníka Nicola mezi svoje lidi, neprozradil mu ani slovo. Obraz událostí se teď začínal rýsovat. Čím dál tím hrozivěji.

Tohle je nechutné pohrdání ctí, jaké se většinou Asmánu nepodobá, ani když jejich úsudek otráví nenávist. Poslat za svou osobní pomstou Lekantána a to ještě proklatého traviče a čarodějníka! Tah možná výhodný, ale mezi Asmány všeobecně přijímaný asi stejně nadšeně jako v Lekantě kanibalistická hostina! A navíc... Vicente si mnul oči, protože měl pocit, že nevidí nic než mžitky. Znal jsem kapitána Alumna. Zrzavého, občas nemístného jedovatého vtipálka, ale skvělého námořníka. Věděl jsem, že tehdy plul i se svou ženou a malým synem. Věděl jsem, jak skončila Šarlatová hvězda.

Hodnou chvíli Vicentemu trvalo, než mohl pokračovat. *I když už sotva zjistím něco horšího.*

Tohle skutečně byl mladý Olivier Alumno. Zkřivený a zkažený, skoro k nepoznání, naprosto bez zábrán a bez pout k odkazu svého otce. Travič, vyděrač a zabiják. Přesně tak, jak si ho vychoval vrah jeho rodičů. K obrazu svému.

„Naarune... Proč?!“

* * *

Šlachovitý stařík v hávu Naarunova kněze se beze spěchu obrátil k osamělému příchozímu:

„Vida, kapitán Vicente. Očividně jsi pořád ještě naživu, leda bys byl duch.“

Kapitán pokývl na pozdrav. Neusmál se, jen se rozhlédl po skromném chrámu. U oltáře klečela skupina žen a dívek. Většinou se modlily, některé plakaly, jiné jen tiše zíraly do prázdna. Všechny byly ošlehané větrem od moře, ožehnuté sluncem a upracované. Mezi zdmi se nesly útržky zlomeného šepotu.

„Naarune, neber mi ho...“

„Naarune, ochraňuj ho...“

„Naarune, ať se mi vrátí živý...“

Vicente znal podobné výjevy skrz naskrz. Jen na zlomek vteřiny měl pocit, že mezi ženami námořníků a rybářů zahlédl jednu světlou tvář. Skloněnou, strhanou, zoufale se modlící za návrat někoho, kdo možná už klesá bez života do hlubin Naarunovy říše. *Kdo... Celandrina? Zůstal na místě jako zasažený bleskem. Podíval se pořádně. Ne, nikdo takový tady není. Jen se mi něco zdálo... Znamení? Předtucha? Jen mě šálí oči. Nic takového se nemůže stát. Něco takového se nesmí stát.*

„Hej, Vicente. Duch asi nebudeš, ale tváříš se, jako kdybys nějakýho právě viděl,“ zašklebil se starý muž.

„Ále,“ pokrčil rameny kapitán a hleděl změnit téma. „Mám čerstvé zprávy a budou vás zajímat.“

Kněz mu pokynul a společně poodešli od oltáře, k jedné ze zašlých maleb na zdi zobrazujících vlny, mimo dosah světla svící zrcadlícího se ve vodě.

„Už vím, kdo se míchá do vašich věcí,“ začal Vicente opatrně. „Nejenom, že si najal vašeho odpadlíka, ale navíc sem poslal traviče, kterého si sám dobře vycvičil. Ten nebožák byl Olivier Alumno, syn starého Alumna z *Šarlatové hvězdy*. Bohové mu budiž milostivi, je mrtvý. Za to celé můžeme poděkovat někomu, kdo si zřejmě chce vyčistit moře od konkurence. Považuje mě za značnou nepříjemnost. A vás taky.“

„Kdo?“ sykl stařík.

„Uludž Ali.“

„Uludž, ta krvavá děvka!“ zavrčel polohlasně kněz bez nejmenšího ohledu k tomu, že se nacházejí ve svatyni. „Ten čubčí syn, zkurvenec asmánskej, že by takovej, že by ho i zászvětí vyplivlo, tfuj.“

„Co budete dělat?“ zajímal se kapitán.

„Inu, nechtěl bych být v tvojí kůži, Vicente,“ ucedil starý muž. „Prozatím jsi Uludžovi usekal ruce, který měl tady v Lekantě. Ale to nevydrží. Obzvlášť, jestli se do nás Asmáni obujou na fest.“

Oba muži chvíli mlčeli a zpytavě pozorovali modré oprýskané spirály vln na stěně.

„Jestli budeme moct, podpoříme tě. Jsme ostatně vlastenci,“ ušklíbl se stařík. „Ale za svobodný bratrstvo nemůžu nic přislíbit.“

Vicente si povzdechl. *Nic jiného jsem stejně nečekal. A mohlo to být i horší.*